

SUNDAY OF THE PRODIGAL SON

Icon of the Prodigal Son

February 12, 2017

THE SUNDAY OF THE PRODIGAL SON – TONE 6

OUR HOLY FATHER MELETIUS, ARCHBISHOP OF ANTIOCH

SCHEDULE OF SERVICES FOR THE WEEK OF FEBRUARY 13 – FEBRUARY 19

- FRIDAY, FEBRUARY 17 – *THE HOLY GREAT MARTYR THEODORE THE RECRUIT*
10:00 PM – PRAYER SERVICE FOR UKRAINE
- SATURDAY, FEBRUARY 18 – 1ST ALL-SOULS SATURDAY; *OUR HOLY FATHER LEO, POPE OF ROME*
9:30 AM – DIVINE LITURGY AND PANAKHYDA
6:00 PM – GREAT VESPERS
- SUNDAY, FEBRUARY 19 – *SUNDAY OF THE LAST JUDGEMENT; THE HOLY APOSTLE ARCHIPPUS*
9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners
-

BORSHCH COOK-OFF FUNDRAISER

SUNDAY FEBRUARY 19 AT 12:00 NOON

Join in the fun of a Borshch Cook-off to raise money for the Ukrainian Orthodox church which was damaged by flooding during the recent rains. Cost is \$25.00 before February 15, \$35.00 after. Children 12 and under: Free.

RSVP: social@stjohnthebaptizer.org or by speaking to Olena Bankston. Please do not rely on Facebook to RSVP.

Unable to attend? Please consider donating to St. Mary Protectress Ukrainian Orthodox Church.

Forgiveness Sunday

In two weeks, on Sunday, February 26th there will be a “Cheesy Potluck” following the Divine Liturgy. This is the last opportunity to enjoy dairy products before the Great Fast begins. Please bring a meatless dish to share with others. (Please note: there are people in our community with severe and life threatening allergies so please no nuts or mushrooms.) Immediately following the potluck we will celebrate Forgiveness Vespers in the church to open the Great Fast. This is a beautiful opportunity to begin the fast with mutual forgiveness.

The Lord greatly loves the repenting sinner and mercifully presses him to His bosom: “Where were you, My child? I was waiting a long time for you.” The Lord calls all to Himself with the voice of the Gospel, and his voice is heard in all the world: “Come to me, my sheep. I created you, and I love you. My love for you brought Me to earth, and I suffered all things for the sake of your salvation, and I want you all to know my love, and to say, like the apostles on Tabor: Lord, it is good for us to be with You.”

(St. Silouan the Athonite, *Writings*, IX.27)

Whoever hates his sins will stop sinning; and whoever confesses them will receive remission. A man can not abandon the habit of sin if he does not first gain enmity toward sin, nor can he receive remission of sin without confession of sin. For the confession of sin is the cause of true humility.

(St. Isaac the Syrian, *Homilies*, 71)

Sunday of the Prodigal Son;

Who does not know this parable from the Gospels? Even non-Christians use the expression “prodigal son.” But how often do we really understand it?

By our sins, but even more by our *forgetfulness*, we distance ourselves from God and His Kingdom, we go off alone to “a far country.” We waste the talents which God has given us. And we become spiritually impoverished. We begin to be in want. This is unavoidable. We were created for God’s Kingdom, so we are not capable of being truly happy and satisfied anywhere else. But we are afraid to turn to God, so we seek happiness and satisfaction from transitory things which can never satisfy us.

Some years ago there was a film [*The Poseidon Adventure* (1972)] about an elderly couple in a dangerous, frightening situation. The husband said to his wife: “maybe we should pray!” The wife answered: “you haven’t been near a church in fifty years; now you think you should ask God for help?” Well, yes! Now is always the right time to ask God for help! The very thought that “maybe we should pray” is a sign that the Holy Spirit is moving our hearts; we could not even think of praying if God did not give us the impulse to pray.

On the Sunday of the Prodigal Son and on the following two Sundays, we have a special part of our worship that never occurs at any other time: the solemn chanting of Psalm 136: “By the waters of Babylon, there we sat down and wept, when we remembered Zion!”

This is the great gift we ask of God: that we may remember Zion, His Heavenly Kingdom. That we may not forget Jerusalem,

the heavenly city which is the goal of our pilgrimage. Chanting this psalm, we remember; we realize that in this world we are all exiles, we are all “displaced” from our true Home in the Heavenly Kingdom.

That gift of memory, of understanding of our situation, enables us to resolve, as does the Prodigal Son: “I will get up and go back to my Father!” With this realization, we resolve *to make the effort* of Great Lent *to travel* this spiritual road back to the Heavenly Kingdom. It is not easy; it will take time and energy, and sometimes we shall be tired and weary. But we will not be alone; Jesus is with us, and so are all the saints, and the Father is awaiting us with loving, joyful welcome.

As Pope John Paul II teaches: “We must show people the beauty of memory, the power that comes to us from the Spirit and makes us witnesses because we are children of witnesses; we must make them taste the wonderful things the Spirit has wrought in history; we must show that it is precisely Tradition which has preserved them...” (*Oriental Lumen*, 8).

So prepare well for Lent. Plan to put aside distractions to be able to take the time to pray to read the Scriptures to fast, to go to church (and to review the special services in advance). Plan how to regulate your household during Lent, especially to eliminate as much as possible such intrusions as television.

Excerpt from *Our Paschal Pilgrimage. A Guide for the Great Fast for Ukrainian Catholics* by Bishop Basil Losten

ПРОПОВІДЬ НА НЕДІЛЮ ПРО БЛУДНОГО СИНА

Яким чином можна „перевести” цю притчу, таку багату і таку дивну, в поняття, які відносяться безпосередньо до нас? Зараз я спробую зробити це ще раз.

Як часто стається, що ми руйнуємо глибокі, повні значення і змісту відношення тому, що звикаємо до того, що людина, яка любить нас, дає, дає щедро, дає постійно, ніколи не нагадуючи про себе: просто дає; і як легко поступово забути того, хто дає, пам'ятаючи тільки дари. Це й сталося з блудним сином, але це стається так постійно і в наших людських взаємовідносинах.

Взаємовідносини встановлюються тому, що якимось дивом ми раптом бачимо людину у всій її красі, в повному значенні цього слова; і потім ця людина своїм життям показує велич, щедрість душі і жертовність. А потім поступово людина для нас все більше втрачає значення, а дари її – навпаки стають все більш значущими. Я не маю на увазі дари матеріальні; я маю на увазі тепло, і ласку, і розуміння, і багато інших речей. Джерело забувається, знецінюється, і „важливою” залишається лише вода, що тече з нього струмочками.

І якщо надалі зберігається таке ставлення, то ми все більше і більше відриваємося від людини; людина існує для нас все менше і менше. Блудний син сказав своєму батькові: „Віддай мені те, що буде моїм, коли ти помреш”; іншими словами: „Давай погодимось, що ти більше для мене не існуєш; мені потрібне лише те, що ти можеш дати...” І як блудний син, ми тоді деякий час живемо з отриманих дарів; наше серце ще зігріте теплом, яке було нам дане, наш розум все ще живе багатством колишнього спілкування. Але поступово і це виснажується, тому що вже не отримує поживи від джерела, і потім перетворюється в спогади, і ми робимося голодними.

Весь той час, що ми могли користуватися отриманими дарами, ми були оточені людьми, які хотіли пожитися від того, що ми отримали: ми були, як і блудний син, оточені людьми, які обліплювали його, поки він був багатим багатством свого батька. Але коли нічого від багатства не залишилося, вони відійшли. І зубожіння увійшло в його життя знову: він знехтував одним людським взаємовідношенням, а тепер сам був знехтуваний іншими; він залишився один... Він намагався якось прохарчуватися, але харчуватися було нічим, і він ходив голодним.

І ось часто в нашому житті стається так, що, відірвавшись від джерела взаємовідносин, ставши знехтуваним тими, хто думав, що вони зможуть безкінечно пити з струмків, що течуть через нас, ми стаємо голодними. Якщо б тільки в цю мить ми могли усвідомити, що те, що ми забули і втратили, - це якість живих відносин з Богом і живих відносин з людьми, що нас оточують!

Ми не можемо все життя жити на подарунках; життя можливе тільки у відносинах з Богом, і у відносинах з людьми, ніби в безперервному взаємообміні, коли ми стільки ж даємо, скільки й отримуємо щедрість людську і Божу. Але коли ми голодні, коли у відчаї, коли ми, зголоднівши, помираємо, - чи завжди ми згадуємо, що ми відвернулися від Бога, від Живого Бога? Що ми відкинули живий Хліб Небесний? Що ми створили з оточуючими людьми хибні відносини, роздаючи те, що не було нашим, що було взяте в ту мить, коли воно було дане?

І тоді, значить, настав час нам задуматися глибоко й уважно над самими собою, і зрозуміти, що ми згрішили проти батька, проти брата, проти ближнього, проти сестри – проти всякої людини навколо нас.

І тоді, значить, настав час повертатися: додому, туди, до тих, хто живив нас, давав щедро, піклувався, і, в решті-решт, до Бога, Джерела всіх благ.

Але так часто, прагнучи повернутися, ми зустрічаємо не батька блудного сина: ми зустрічаємо старшого брата, того, хто ніколи не мав справжніх взаємовідносин любові, дружби ні з нами, ні з батьком. Ми зустрічаємо того, хто може похвалитися, що він завжди був добросовісним, чесно „працював” в домі батька, робив все, що потрібно – але з байдужістю: виконував, як виконують обов’язок, якого не уникнеш, або ж як угоду: як роботу за плату, роботу заради забезпеченості, працю в обмін за приналежність до „дому”, за забезпеченість.

Нам потрібно задуматися над цим; тому що в нашому досвіді людських взаємовідносин ми не завжди тільки блудний син; ми так часто є старшим братом, і того хто приходить до нас і говорить: „Я відпав від спілкування з тобою зі своєї вини, я був – чи була – паразитом, я хочу тепер бути другом!” – зустрічаємо словами (або жестом): „Був час, я був тобі другом! Був час – ми жили в спілкуванні, яке було для мене дорогоцінним, - ти розбив, розбила його! Рани мої загоїлися, але я не хочу більше розкритися! Для мене ти – минуле; ти мертвий, мертва; йди до інших, щоб вони повернули тебе до життя...” Як часто ми є страшим братом?

І ми чинимо не так як батько, який ні в яку хвилину не переставав любити заблудлого сина, навіть в момент, коли цей заблудлий відрікся від нього, знехтував ним, чекав, „коли ж ти помреш”, щоб розпоряджатися всім, що ця людина набула роками праці, мудрості, роками жертвовної любові. Батько ніколи не переставав любити; старший брат перестав – або, точніше, ніколи не любив, тільки мав „ділові” відносини з тими, хто його оточував.

А батько вперед біжить, щоб зустріти заблудлого; чи доводилося нам коли-небудь так поступати? Коли хтось нас образив глибоко, жорстоко, - чи зробили ми коли-небудь перший крок, пам’ятаючи, що тому, кого образили, легше зробити перший крок, оскільки він не принизливий, він не таїть у собі страху: а раптом мене відкинуть? – тоді як той, хто образив перебуває в страху від приниження, що його чекає, а можливо, й від знехтування... Чи зробили ми коли-небудь перший крок, щоб повернути до життя того, хто духовно, по-людськи мертвий? Чи готові ми були дати йому перший одяг, тобто огорнути його колишніми взаємовідносинами? Чи готові ми були, коли він змарнував наші скарби, принизив нас, обікрав нас, довірити йому наш перстень, що дає йому владу над нашою особистістю, нашим майном, нашою честю? Чи дали ми йому, як говорить притча, взуття на ноги його, щоб він міг ходити, і ходити безпечно?

Давайте задумаємося в таких категоріях; і якщо ми так задумаємося, тоді кожен з нас зможе побачити, на чому він стоїть; в кожному з нас переплітаються всі елементи цієї трагічної і дивної притчі. Але не достатньо зрозуміти це; зрозумівши, хто ми, ми повинні зробити щось; ми повинні прийняти рішення, ми повинні відректися від тієї особистості, якою ми були до цього часу, повернутися, і просити про прощення, про милість. Просити прощення у Бога легко, тому що Бог видимо, відчутно ніколи не відсилає нас порожніми від Себе, ніколи не говорить нам „йди від Мене!” Але просити прощення у тих, кого ми образили, і хто образив нас... Амінь.

Митрополит Антоній (Сурожський)
Православний світогляд, 2005-2006

Від Катехизму “Христос наша Пасха”

3. Покаяння

780. Христос, Добрий Пастир, Який прийшов знайти «загублених овець», закликає усіх до покаяння: «Покайтесь, бо Небесне Царство близько» (Мт. 4, 17). Без покаяння не може бути ні спасіння, ані нового життя. Христос у притчі про блудного сина розкриває суть покаяння як повернення до Отця і прийняття дару Його прощення. У покаянні пізнаємо Бога як люблячого й милосердного Отця. Він приймає розкаяних грішників і радіє з їхнього навернення, «бо Він Благий і Чоловіколюбець»¹.

780. Покаяння дозволяє християнинові не лише досвідчити Бога як милосердного Отця, а й віднайти в Його обіймах самого себе – відчувати себе сином, який з чужого краю гріха повернувся до батьківського дому праведності. У Неділю блудного сина Церква співає: «Як блудний син, прийшли ми, Щедрий, змарнувавши все життя наше на чужині і розтративши все багатство, яке Ти дав нам, Отче. Прийми нас розкаяних, Боже, і помилуй нас»².

From the Catechism “Christ our Pascha”

3. Repentance

780. Christ, the Good Shepherd, who came to find the “lost sheep,” calls all to repentance: “Repent, for the kingdom of heaven is at hand” (Mt 4:17). Without repentance, there can be neither salvation nor new life. In the Parable of the Prodigal Son, Christ reveals the essence of repentance as a return to the Father and the acceptance of his gift of forgiveness. In repentance, we come to know God as a loving and merciful Father. He accepts repentant sinners and rejoices at their conversion, “for he is good and loves mankind.”³

780. Repentance allows a Christian not only to experience God as a merciful Father, but to rediscover oneself in God’s embrace—to see onself as the son who returned from the foreign land of sin to the Father’s home of righteousness. On the Sunday of the Prodigal Son, the Church sings: “As the Prodigal Son I come to you, merciful God. I have wasted my whole life in a foreign land; I have scattered the wealth which you gave me, O Father. Receive me in repentance, O God, and have mercy on me.”⁴

1 Відпуст на богослужіннях.

2 Постова тріодь, Неділя блудного сина, вечірня, стихира на «Господи, взиваю я».

3 *Liturgicon*, The Divine Liturgy of our Holy Father John Chrysostom, Dismissal.

4 *Lenten Triodion*, Sunday of the Prodigal Son, Vespers, Stichera at Psalm 140.

WHAT IS A FIRST-PORTION GIVER?

A First-Portion Giver is a believer who offers a first-portion of his time, talent, and financial resources out of grateful recognition of the fact that all he has, he holds in trust from God.

TIME

A First Portion Giver offers a first portion of his *time*.

“Let us spur one another on toward love and good deeds. Let us not give up meeting together, as some are in the habit of doing. But let us encourage one another...”

Hebrews 10:24-25

TALENT

A First Portion Giver offers a first portion of his *talent*.

“There are different kinds of gifts, but the same Spirit. There are different kinds of service, but the same Lord. There are different kinds of working, but the same God works all of them in all men.”

1 Corinthians 12:4-6

RESOURCES

A First Portion Giver offers a first portion of his *treasure*.

“Concerning the collection for the saints..., on the first day of the week, each one of you should set aside a sum of money in proportion to the income God has given you...”

1 Corinthians 16:2

.....

PARISH COMMITTEES FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Mary Kitt
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

Uh oh, looks like the prodigal son is back:
That means a feast !

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Return of the Prodigal Son

"He arose and went to his father." He arose from the wreckage of his conscience and body alike. He arose from the depths of hell and touched the heights of heaven. Before the heavenly Father, a child rises higher because of pardon than he fell low because of guilt.

"He arose and went to his father." He went not by the motion of his feet but by the progress of his thought. Being afar off he had no need of an earthly journey, because he had found short cuts along the way of salvation. He who seeks the divine Father by faith soon finds Him present to himself, and has no need to seek Him by traversing roads.

"He arose and went to his father. But when he was yet a long way off." How is he who is coming a long way off? Because he has not yet arrived. He who is coming is coming to do pen-

ance, but he has not yet arrived at grace. He is coming to his Father's house but he has not yet reached the glory of his former condition, appearance, and honor.

"But when he was yet a long way off, his father saw him." That Father saw, he "who dwells on high; and looks down on the low things," "and the high he knows afar off." "His father saw him." The father saw him, in such a way that the son could also behold his father. The father's countenance illumined the face of the approaching son in such a way that all the dark aspect was dispelled which his guilt had previously cast about it.

St. Peter Chrysologus

**For more information on Eastern spirituality, visit
www.ecpubs.com**